

עת"א 59874/06/15 - מדינת ישראל נגד שרות בתי הסוהר-מחלקת האסיר - זימונים, א פ

בית המשפט המחוזי בנצרת בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

עת"א 59874-06-15 פרקליטות מחוז צפון- פלילי נ' שרות בתי הסוהר-מחלקת האסיר -
זימונים ואח'

בפני	כב' השופט בנימין ארבל, סגן נשיא
	כב' השופט שאהר אטרש
	כב' השופט יונתן אברהם
העותרת	מדינת ישראל
נגד	
המשיבים	1. שרות בתי הסוהר-מחלקת האסיר - זימונים 2. א.פ (אסיר)

עתירה כנגד החלטת ועדת השחרורים אשר התכנסה לפי סעיף 25 לחוק שחרור על תנאי ממאסר התשס"א - 2001
בראשות השופטת ברכה סמסון והחברים: בני שאלתיאל, פסיכולוג, יהודה מילא, חינוך, ר/כ סול סרוסי מיום 25.6.15.

פסק דין

כבוד השופט בנימין ארבל - סגן נשיא:

1. המשיב מרצה עונש מאסר של 11 חודשים, אשר נגזר עליו בגין שני אירועים שונים של מעשים מגונים, שביצע בנוסעות אוטובוס שישבו לידו. המשיב לוקה בנפשו ואובחן סובל מהפרעות סכיזואפקטיביות. בעבר הוגש נגדו כתב אישום נוסף, אולם בית המשפט קבע באותו מקרה, כי אינו מסוגל לעמוד לדין בשל מחלת נפש.
2. גורמי הטיפול בכלא ציינו כי המשיב סירב לעבור טיפול. הוא לא יצא לחופשות וגורמי רש"א מצאוהו כבלתי מתאים לבניית תוכנית שיקום ופיקוח. התרשמותם של גורמי הטיפול הינה כי הוא נוטל אחריות חלקית על התנהלותו ומעשיו, אינו מגלה אמפטיה לקורבנות העבירה, מתקשה ביצירת קשרים, ומתאר פער בין המציאות לבין תחושותיו ותפיסתו. נקבע כי **ללא טיפול מעמיק, מסוכנותו עומדת בעינה**.
3. המשיב עמד פעמיים לבדיקת מסוכנות של מב"ן. בבדיקה הראשונה שנערכה לפני כשנה, מסוכנותו נקבעה לאותה העת, כבינונית. לקראת שחרורו הנוכחי, הוא נבדק פעם נוספת במב"ן. נערכה לגביו הערכת מסוכנות ארוכה יסודית ומפורטת, אשר נעשתה תוך התגברות על חוסר שיתוף הפעולה המלא מצידו עם מערכת המסוכנות. נקבע, כי אינו מגלה תובנה למהות ולחומרת מעשיו ואף לא למצבי סיכון עבורו. אינו מגלה מוטיבציה לטיפול ומתייחס לעבירות שעבר כאל טעות שקרתה, ללא כל אמפתיה

עמוד 1

לקורבנותיו.

ההתרשמות הינה מעברין מין רצידיביסט בעל רקע של מחלה נפשית אשר אובחן כחולה נפש, שאינו מצוי במצב פסיכוי פועל ומטופל בתרופות. **מסוכנותו הינה גבוהה.**

4. חרף דו"חות גורמי הטיפול והערכת המסוכנות הבעייתית, המעידה על כך שללא טיפול נותרה מסוכנותו של המשיב בעינה, החליטה ועדת השחרורים להורות על שחרורו, תוך שהיא נסמכת על הערכת המסוכנות המוקדמת, ועל תוכנית שיקום פרטית, שעיקרה טיפול באמצעות רב. לשיטת הועדה, התנהגותו בכלל הייתה ראויה ותוכנית הטיפול תואמת את צרכיו. הועדה הוסיפה כי אינה מתעלמת מחוות הדעת לפיה "רמת מסוכנותו בינונית". בסופו של יום, החליטה לשחררו.

5. כנגד החלטת הועדה, מופנית העתירה שלפנינו, הנסמכת על שלוש טענות:

א. מסוכנותו הגבוהה של המשיב כמפורט בחוות דעת מב"ן עדכנית.

ב. העדר טיפול כלשהו בכלל.

ג. תוכנית טיפול שאינה הולמת, אינה מקצועית ואין בה כל מענה לאישיותו הבעייתית, הן מבחינת מחלת הנפש והן מבחינת מסוכנותו המינית.

ומוסיפה העותרת, כי לרב אשר נועד לפקח על המשיב, אין כל הכשרה והסמכה בתחום הפסיכיאטריה והוא לא יוכל לדווח על כל שינוי משמעותי במצבו הנפשי או בתפקודו של המשיב.

6. הסניגור מצדו, מתמקד בבעיית מחלתו של המשיב. לדבריו, הואיל והוא סובל ממחלה סכיזואפקטיבית, מן הראוי שיהיה בפיקוח על מנת שיוכל לקבל טיפול הולם. הסניגור מתמקד בדברים שנכתבו ב-DSM5, באשר לטיפול ההולם את מצבו של המשיב. על כן, לשיטתו, מן הראוי שהוא יקבל את הטיפול המוצע במסגרת התוכנית. טיפול זה יהיה בו כדי להלום את מצבו בעוד שבכלל אינו יכול לקבל כל טיפול במצבו זה.

7. עם כל הכבוד לטיעוני הנאים של הסניגור, הרי לא הוא, לא הועדה ואף לא בית משפט זה, מומחים בתחום בריאות הנפש, על מנת שיוכלו לקבוע קביעות בתחום הטיפול הראוי במשיב. קל וחומר שלא נוכל להסיק מסקנות לאור דיאגנוזות המפורטות בספרות הרפואית או אף לקבל אנמנזה בלתי מקצועית שתאפשר לנו לאבחן את צרכיו של המשיב.

כל שמצוי בפנינו, מן הבחינה המקצועית, הינו חוות דעתה העדכנית של מעריכת המסוכנות. חוות דעת זו מלמדת על מסוכנות גבוהה הטמונה במשיב. אין בפנינו כל חוות דעת באשר לצרכיו המיוחדים של המשיב, ועל טיב הטיפול הראוי אשר יפחית ממסוכנותו.

לטעמנו, פעמיים טענה ועדת השחרורים בהפעלת שיקול דעתה. ראשית, היא קבעה בהחלטתה כי חוות הדעת של מעריכת המסוכנות מעריכה את מסוכנותו של המשיב **כבינונית**. קביעה זו מהווה תשתית להחלטתה, אינה נכונה. הערכת המסוכנות העדכנית מדברת **במסוכנות גבוהה**. לא היו בפני הועדה כל

כלים להערכת הטיפול אשר יפיג את מסוכנותו.

שנית, הועדה העדיפה חוות דעת מיושנת, שאינה עדכנית למועד הופעתו של המשיב בפניה. כידוע, מסוכנותו של אסיר תקבע לעת המיועדת לשחרורו. על כן, על הועדה היה להעניק משנה חשיבות להערכת המסוכנות העדכנית.

טעויותיה הנ"ל של הועדה, הביאוה לשקול את מצבו של המשיב באופן שגוי, ולקבוע- חרף כל הדו"חות שהועמדו בפניה- כי ניתן יהיה לטפל במשיב במסגרת תוכנית הטיפול הפרטית שהגיש. לתוכנית טיפול זו אין כל בסיס מקצועי של גורמי טיפול. כידוע, רש"א סירבה להכין למשיב תוכנית טיפול. מנגד, גורמי הטיפול המקצועיים קבעו כי ללא טיפול מעמיק, מסוכנותו של המשיב בעינה.

8. בנסיבות אלה, לא נוכל לומר, לצערנו, כי ועדת השחרורים שקלה כראוי את הסיכון הטמון במשיב. בהתאם, אף החלטתה אינה סבירה.

על כן, אנו מבטלים את החלטתה של ועדת השחרורים, וקובעים כי המשיב ימשיך לרצות את עונש המאסר שנגזר עליו.

ניתן היום, ט"ו תמוז תשע"ה, 02 יולי 2015, בהעדר הצדדים.

י' אברהם, שופט

ש' אטרש, שופט

ב' ארבל, שופט
סגן נשיא - אב"ד